

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΟΥ...

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

(Η ζωή, η περιπέτεια, η παραξενιά και η σπατάλες ενός συγχρόνου Σαρδαναπάλου...)

Η σήμερα στη Γαλλία ένας άνθρωπος, ο όποιος φιλοδόξησε ν' αναστήσει στην πενήτη εποχή μας, εποχή μηχανικού πολιτισμού, τον ονειρώδη διάκοσμο των άνακτόρων του θρυλικού Σαρδαναπάλου—και να μιμηθί την τρυφήλη ζωή των αρχαίων βασιλέων της Βαβυλωνίας:

Ο άνθρωπος αυτός είναι διάσημος σ' όλον τον κόσμο με το μικρό του μονάχα όνομα: 'Αντουάν. 'Αντουάν—και τίποτα περισσότερο. 'Αρκεί, όμως, να προφέρτε τ' όνομα αυτό μπροστά σε μία άριστοκράτιδα όχι μονάχα της Γαλλίας, αλλά και της 'Αγγλίας, της Γερμανίας, της 'Ιταλίας, της 'Αμερικής, για να την ακούσετε να ληψί με θαυμασμό:

—'Ο 'Αντουάν!... 'Ω! τί καλλιτέχνης!...

Ο 'Αντουάν είναι ο πρίγκης των Παρισινών κομμωτών. Αυτός κατεθύνη, σήμερα, σ' όλον τον κόσμο τη μόδα της γυναικείας κομμώσεως. Όταν μία γυναίκα έχει τα μαλλιά της φτιαγμένα από τα χέρια του 'Αντουάν, είναι περήναη και εύτυχησμένη. Από την 'Αγγλία και την 'Ιταλία ειδοποιούν τηλεγραφικώς, διάφορες άριστοκράτιδες, τον 'Αντουάν ότι την τάδε μέρα θα τον επισκεφθούν μ' αεροπλάνο για να τους φτιάξί τα μαλλιά! Ο κομμωτής αυτός κατόρθωσε να γίνη θρύλος στο γυναικόκοσμο και των δύο ημισφαιρίων. Η αλήθεια βέβαια είναι ότι αξίζει αυτή τη φήμη. Τι σημασία έχει αν θέλει άμοιδή δυο και τρεις χιλιάδες Γαλλικά φράγκα για ν' άποφασίση ν' άπασχοληθί με τα μαλλιά μιάς κυρίας, όταν, κάτω από τα έμπειρα, μαγικά του χέρια πρόκειται να βγη ένα πραγματικό άριστοτύρομα κομμώσεως;... Ο 'Αντουάν είναι, χωρίς άμφισβολία, ένας μεγάλος καλλιτέχνης.

Εκείνο που συνετέλεσε στη δόξα του κομμωτού αυτού, δεν είναι μονάχα η μαεστρία του, ή άκαταδεξιά του — χτενίζει μονάχα τις γυναίκες εκείνες που του άρρέσουν και διώγναι τις άλλες, άδιαφορώντας για τη μεγάλη τους κοινωνική θέση — ούτε και ο μυθικός διάκοσμος του άτελιέ του, για τον όποιο θα σάς μιλήσουμε παρακάτω, αλλά πρωτίστως η όμορφιά του! Ο 'Αντουάν είναι ώραιος, σάν άγοάτος 'Ελλην Θεός! Έχει κινήσεις άβρής, άρμονικές, μουσικές θα μπορούσαμε να πούμε...

Πώς λοιπόν μ' όλα αυτά τα προσόντα να μη συγκινήση τη γυναικεία καρδιά; Ποιά γυναίκα δεν θά ήθελε ν' άποκτήση κροφτί ώραιότερο από κείνο που της έδωσ' η φύσις, χάρις στη θεαματούργω έπέμβαση ενός ώραιου Θεού;

Πριν όμως σάς άφηγηθούμε πώς ζή τώρσ στο Παρίσι ο 'Αντουάν, πώς εργάζεται και πώς περνά τις μέρες του σπό... ναδού έχτισε για να λατρεύη ο ίδιος τον έαυτό του ως θεότητα—μη γελάτε, σάς μιλάμε σοβαρά!—είνε άνάγκη ν' άνοιξουμε μία παρένθεση και να σάς εξηγήσουμε με λίγα λόγια την καταπληκτική σταδιοδρομία του.

Πριν από δώδεκα περίπου χρόνια, ο Πολωνός 'Αντουάν Τσιερπλικόσκι, ένας νεαρός, ώχρος και άδύνατος γλύπτης, ήταν ένας από τους πιο... άσημους καλλιτέχνες της Βαρσοβίας. Και συλλογιζόμενε σοβαρός ν' αλλάξεί επάγγελμα—ήταν εκ πεποιθήσεως τεμπέλης, μα έπρεπε να κινή κάτι για να ζήσῃ...—δταν ξαφνικά, τού παρουσιάστηκε μία εδκαίρια να καταλάβη και ο ίδιος ποιάς ήταν ο πραγματικός προορισμός του επί της γης. "Ένα βράδυ, ο 'Αντουάν Τσιερπλικόσκι πήγε σ' ένα φιλικό

του σπότι να πάρη τον κύριο και την κυρία και να πάνε μαζί σε μία δεξίωση της Γαλλικής πρεσβείας στη Βαρσοβία. Βρήκε, όμως, στο σπότι, δλους άνάστατους και παραγμένους... Τι συνέβησαν: "Ω! κάτι τρομερό. Ένα πραγματικό δράμα: η οικοδέσποινα περίμενε τον κομμωτή της να της φτιάξί τα μαλλιά... Μα ο κομμωτής δεν φαινότανε... Η ώρα περνούσε, και η κυρία διαρκώς λιγοθυμούσε, με τη σκέψη ότι, αν δεν πήγαινε ο κομμωτής της, δεν θά μπορούσε να πάη στη Γαλλική πρεσβεία! Και κείνη που περίμενε με τόσο λαχτάρα αυτή τη βραδεία, για να έπιδείξη την καινούργια της τουαλέτα!...

Ο 'Αντουάν συμπόνησε την κυρία στη δύστυχία της... Και έπειδή είχε τρυφερή και εύαίσθητη καρδιά και δεν μπορούσε να βλέπη ώραιές γυναίκες να κλαίνε, άποφάσισε ν' άντικαταστήση αυτό τον κομμωτή.

—Μά, έζέρετε να φτιάχνετε μαλλιά; τον ρώτησε, με δυσπιστία, η κυρία.

—Θά δῆτε, θά δῆτε...

Και ο νεαρός γλύπτης, στόν όποιο η τέχνη του κομμωτού άπεκαλύφθη ξαφνικά, σάν να τον έπιφοίτησε τον άγιον πνεύμα, με μερικές γοργές και επιδέξιες κινήσεις, διαρρυθμίσε τα μαλλιά της κυρίας σε μία πρωτότυπη 'κουαφούρ'. Η κυρία δεν πίστευε στα μάτια της...

Τό βράδυ εκείνο, όλοι στη Γαλλική πρεσβεία μιλούσαν με θαυμασμό για τον κομμωτή της κυρίας. Η φίλες της της ζήτησαν την διεύθυνση του κουαφέρ της και οι άνδρες δεν εύρισκαν λόγια ικανά για να έκφράσουν την κατάπληξί τους, για τον άέρα και την όμορφιά που της έδινε η κόμμωσι της...

Και την άλλη μέρα, ο 'Αντουάν, άποτυχών γλύπτης, γινόταν ο έπίσημος κομμωτής όλων των ώραιών — και, πρό παντός, των άσημων—γυναικών της Βαρσοβίας.

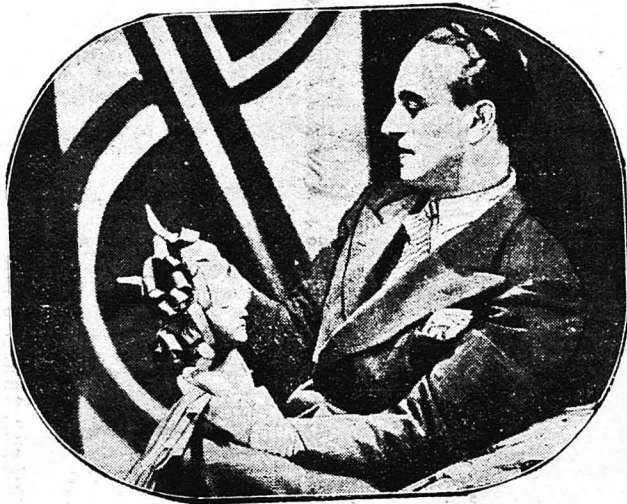
Πέρασαν έτσι δυο χρόνια.

Ο 'Αντουάν άρχισε να βρίσκη τά όρια της Πολωνικής πρωτεύουσας πολύ στενά για τη δράση του. Λαχταρούσε όρίζοντες πιο άνοιχτούς. Το Παρίσι, τό κέντρο αυτό του καλλιτεχνικού κόσμου, ή πόλις των ήδονών, τον τραβούσε σάν μαγνήτης... Κι' ένα καλό πρωί, ο νεαρός κουαφέρ άποφάσισε να πραγματοποιήση την έπιθυμία του. Διέλυσε τό κατάστημά του, μάζεψε όλες τις οικονομίες του και πήκε σ' ένα τραίνο, πού τον μετέφερε στο Παρίσι. Εκεί, δούλεψε ύ-

πάλληλος ένα περίπου χρόνο, για να γνωρισθί με πολύ κόσμο, κι' ύστερα άνοιξε δικό του κατάστημα, πού τό όνομάς στούνε. Πριν περάσουν δυο χρόνια, ο Τσιερπλικόσκι ήταν ο διάσημος 'Αντουάν. Όλες η άριστοκράτιδες, όλες η στάρ, όλες η νεόπλουτες των Ιαρισίων θεωρούσαν ύποχρέωσί τους να παραδίδουν τό κεφάλι τους στα χέρια του ώραιού αυτού Θεού...

Ο 'Αντουάν είναι σήμερα πολυκεκατομυριούχος. Κάθετα σ' ένα μεγάλο, πού μοιάζει μάλλον με παλάτι της Χαλιμάς. Οι τοίχοι του είναι σκεπασμένοι από καθρέφτες. Όλα τα έπιπλα είναι από μαύρο και άσπρο μάρμαρο. Ο ένδοξος κουαφέρ κοιμάται μέσα σε μία σαρκοφάγο από κρυστάλλο. Τα δωμάτια του μεγάρου του είναι γεμάτα από άγάλματα των διασημότερων συγχρόνων γλυπτών. Ένα όλόκληρο διαμέρισμα είναι διαρρυθμισμένο σε... μοντέρνο ναό, στόν όποιο ο καλλιτέχνης ηγαίνει και προσεύχεται κάθε μέρα μπρός... σ' ένα άγάλμα του!... Και, σε μία γωνιά του κήπου, είναι χτισμένος, από τάρτα, ο μεγάλος τάφος—έργο του γλύπτου Ντουιχόδσκι—στόν όποιο θά κατέβη μία μέρα ο 'Αντουάν!

Ο πρίγκης των Παρισινών κομμωτών είναι ένας μονομανής...

Ο 'Αντουάν

αισθητικός. Πουδρарίζει τὰ μαλλιά του, φοράει φράκο από άσπυρο ατάλαξι, κάνει τρείς φορές τή μέρα λουτρό μέσα σ' άρώματα πανάκριβα, τρώει μέσα σέ χρυσούς δίσκους, όπως και ό Σαρδανάπαλος. Έχει στην ύπηρεσία του έξη πανώφηλους ασύρους και δώδεκα 'Ινδές, ή όποιες είνε υποχρεωμένες να κυκλοφορούν μέσα στο σπίτι, χωρίς να φορύν ούτε τό κλασσικό φύλλο ουκής. Μόλις μπήτε στο σπίτι του, τρείς ημερωμένες λεοπαρδάλεσι σάς υποδέχονται μέ γρυλλισμούς χαράς. Και, όνεια και άν είνε ή κοινωνική θέσις του έπισκέπτου, οι μαυροί του επιβάλλουν να βγάλι τὰ παπούτσια του και να φορέση πατσιόφλες, σάν να έπρόκειτο να μη ή 'νεα τζαμί...

Χάρις σ' αυτόν τόν καλλιτεχνικό, έπιβλητικό διάκοσμο, ό 'Αιτουάν κατώρθωσε άφ' ενός να κάνει... έκατομμύρια και άφ' έτέρου να λατρευθι από τις γυναίκες ως Θεός!

Ίσως να φανή τώρα παράδοξο πώς ένας τέτοιος άνώτερος άνθρωπος καταδέχεται να κατέλθι από τό ύψος του θρόνου του και ν' άπασοληθι με τὰ μαλλιά μιας γυναίκας. Πράγματι, όσο περνάει ό καιρός, τόσο και πού άθέατος γίνεται ό 'Αιτουάν. Έλάχιστες γυναίκες χένει ό ίδιος προσωπικός. Τις ύπολοιπες τις παραδίδει στις φροντίδες τών «μαθητών» του—έτσι αποκαλεί ό ίδιος τους ύπαλλήλους του—άφου, είνεοίται, τους συμβουλεύει τι πρέπει να κάνουν.

Ό 'Αιτουάν άνήγαγε τήν κομωτική τέχνη σέ περιωπή φιλοσοφικό συστηματός. Μιά φορά τή βδομάδα, συγκεντρώνει στο σαλόνι του τήν πιό έκλεκτή μερίδα τής άριστοκρατικής τάξεως τών Παρισίων και κάνει διαλέξεις για τήν τέχνη του. 'Η κυρίες τόν άκούει, φυσικά, μέ στόμα όρθάοιχο τό άθυμαμό και σέσασμό...

«Απειρες είνε ή ιδιοτροπίες και ή παραξενιές του 'Αιτουάν, δικαιολογημένες, βέβαια, σ' ένα καλλιτέχνη τόσο μεγάλο.

Ό 'Αιτουάν δεν μιλάει ποτέ στους υπηρέτες του. Συνεννοείται μαζί τους μέ νεύματα.

Κάθε δυό ώρες, ή 'Ινδές δουλες του κοπαίνουζον μπροστά του ρόδα μέσα σέ κρουσταλένια γουδιά... 'Αντίκρυ στή σαρκοφάγο, πού του χρησιμεύει για κρεβάτι, είνε τοποθετημένος ένας άνθρώπινος σκελετός. Μόλις ό καλλιτέχνης άνοιξει τό πρωί τὰ μάτια του, πλησιάζει τό σκελετό αυτόν, τόν φιλάει στο στόμα και του λέει:

—Συχωρέσέ με, επειδή έξιπνησα και σήμερα.

Ό 'Αιτουάν τρέφεται άποκλειστικά μέ φρούτα. Δεν πίνει ποτέ κρασί. Δεν ανθεαίνει σ' αυτοκίνητο. Σπίτι του δεν έχει τηλεφώνο. Δεν κρατάει ποτέ λογιστικά βιβλία. Είνε, μέ δυό λόγια, ένας καλλιτέχνης, πού άπεχθάνεται κάθε τι πού του θυμίζει τήν ταπεινή πραγματικότητα, τήν πενή εποχή μας...

Είνε ένας ώραιός Θεός!
'Εφωδισαμένος, όμως, μέ πολλά έκατομμύρια, πού του έπιτρέπουν να πραγματοποιήση κάθε ιδιοτροπία του...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ό πιστός φίλος, είνε τό γιατρικό τής ζωής.
'Η γκαμήλα, για να φτάση και να φάη τὰ γαϊδουράγκαθα, τεντάνει τό λαμό της.
'Αν τό χάπι ήταν καλό, δεν θα τό ανακατεύανε μέ μπουρδικά και δεν θα τό τύλιγαν μέ χρυσάχαρτα.
Σέ κάθε δρόμο, ύπάρχει κι' ένας λάκκος

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ

Μετά τήν πρώτη παράστασι τής τραγωδίας του «Φερνάνδος Κορτέζ», ή όποια άπέτυχε, ό Πιρόν, καθώς κατέθεσαν τις σκάλες του θεάτρου, γλύστρησε και θα κατατασκιζότανε, άν δεν τύχαινε κάποιος να τόν κρατήση.

Τότε ό Πιρόν, αντί να τόν ευχαριστήση, του έπλε: —'Επρεπε τό έργο μου να ύποστηρίξης κι' όχι έμένα!...

ΕΚΚΛΕΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ

'Η κλασσική αφηρημάδα του Λαφονταίν. Πώς... γνώρισε τό γυιό του! Και πώς...δεν συνάντησε τή γυναίκα του! Ένας χαρακτηρισμός για τόν Λαφονταίν. Όπως σχολείται μέ τὰ ζώα... 'Η αφηρημάδα του Βουντ. Έρωτες τς στετυπέχαρτα κι' έπνε τό μελάνι!...

Ό άθανάτος Γάλλος μεθογράφος Λαφονταίν ήταν τόσο αφηρημένος, πού πολλές φορές εκείνοι πού δεν τόν έβριαν τόν παίρνανε για...βλάκα! Δεν περνούσε μέρα, χωρίς κάτι να έξαλά ό Λαφονταίν, χωρίς να κάνει και κάποια γάφα. Πότε φορούσε άνάποδα τις κάλτσες του, πότε έβριζε ποτάμια πατσιότια και πότε έβγαίνει από τό σπίτι του μέ δίχως καπέλο ή χωρίς σακιάνα.

Για τήν άφηρημάδα του Γάλλου Λαφονταίν ύπόσχον πολλά χαριτωμένα ανέκδοτα. Ένα από τὰ πιό χαρακτηριστικά, είνε και τό έξής: Ό Λαφονταίν είχε βάλει τό γυιό του οικότροφο σ' ένα σπίτι, αλλά έπι χρονια δεν πήγε ούτε μια φορά να τόν δι. Κάποτε τέλος σκέφθηκε πώς αυτό δεν ήταν σωστό και έστειλε στό γυιό του ένα γράμμα, μέ τό οποίο του έβριζε τήν ημέρα και τήν ώρα πού θα πήγαινε να τόν δι. 'Επειδή όμως φοβόταν μην τύχει και έξαλά τό ραντεβού αυτό, τό σημείωσε σέ πολλά χαρτιά, κι' αλλά από αυτά τά χαρτίτσους έπλε, τό σημείωσε τρετάει τον κι' αλλά τά έβριζε μέσα στα βιβλία πού διάβασε εις ήμέρες έκνεις. Τό μετόν αυτό δεν ήταν άσφαρο. Γιατί ό Λαφονταίν τήν ωραία τήν μέρα θυμήθηκε έτσι πώς έπρεπε να πάη στο σπίτι, όπου ήταν οικότροφος ό γυιός του.

'Η οικόδοπινα ύποδέχτηκε τό Γάλλο μεθογράφο ή ίδια και τόν ώδήγησε στο σαλόνι, όπου βρισκότουσαν και πολλοί άλλοι προσκαλεσμένοι.

Ό Λαφονταίν, όταν βρέθηκε άναμεσα σέ τώσων κόσμο, ό οποίος τόν ύποδέχτηκε κι' ένθουσιασμό, έξαχσε τό λόγο, για τόν οποίο είχε κάνει τήν έπισκεψι αυτή και άρχισε να κουβεντιάρη μαζί τους για διάφορα ζήτηματα.

Ένώ κουβεντιάζε, πήγε μέσα στο σαλόνι ένας νεός και πήρε μέρος κι' αυτός στη συζήτηση.

'Η γνώσις κι' ό τρόπος πού μιλούσε ό νεός αυτός, προξένησαν μεγάλη έντύπωση στο Λαφονταίν και σέ λίγο ή συζήτηση περιερίστωνε μεταξύ τών δυό τους.

Σέ κάποια στιγμή, μάλιστα, ό Λαφονταίν ένθουσιαστικε τόσο άπτό τόν νεαρό συνομιλήτη του, ώστε γύρισε στους άλλους καλεσμένους κι' άρχισε να πλένη τό έγκωμίο του.

—Μά είνε γυιός σας ό κύριος! του έβαν τότε οι καλεσμένοι.
—Γυιός μου! φώναξε ό Λαφονταίν, κατάπληκτος. 'Ω, δεν έξέρτε πώς μ' ένθουσιαζέει ή πληροφορία σας!... Σας ευχαριστώ πολύ!...

Κάποτε πάλι ό Λαφονταίν άπεφάσισε να πάη στο Θεαρόν, μέ τόν σκοπό να μιλήρη μέ τήν γυναίκα του, πού τήν είχε από καιρό χωρίσει, για διάφορες ύποθέσεις τους.

'Ανέβηκε λοιπόν σ' ένα ταχυδρομικό άμάξι κι' όταν έφτασε στην πατρίδα του, πήγε κατ' ένθεϊαν στο σπίτι τής γυναίκας του.

Ό έπιρτής όμως πού του άνοιξε, επειδή δεν τόν γνώριζε και επειδή δεν τόν πήρε ίσως από καλό, του έπλε:

—Κύριε, δεν είνε μέσα ή κνρια. Πιπτε να λειτουργηθι και θ' άργήση να έπιστρέφη.

Ό Λαφονταίν τότε έφυγε και πήγε στο σπίτι ενός φίλου του, όπου έμεινε δυό μερόνυχτα. Κατόπιν, χωρίς να θυμηθι καθόλου για πού λόγο είχε ταξιδεύσει στο Θεαρόν, γύρισε πάλι στο Παρίσι.

Όταν τόν είδαν οι φίλοι του, τόν ρώτησαν άν συμφιλώθηκε μέ τήν γυναίκα του. Κι' ό Λαφονταίν, σάν να ξηπνούσε άξαφρα από κάποιο όνειρο, τους άποκρίθηκε:

—'Η γυναίκα μου δεν ήταν στο σπίτι της, αλλά στην εκκλησία. Λειτουργούταν, βλέπετε, και δεν μπόρεσα να τήν δω!...

'Ένας από τους πιό άφηρημένους σοφούς ήταν κι' ό Βουντ, τόν όποιον ό 'Ερωσιός άποκαί-φος: «Τό θαύμα τής Γαλλίας».

Μιά μέρα, ένώ ό Βουντ μελετούσε στο σπουδαστήριό του, δίφωσε και έπλε τό μπουκάμι μέ τό...μελάνι!

'Άλλη μια μέρα πάλι έφαγε οιαγά-οιαγά, ένώ μελετούσε κάποιο βιβλίο, τρία μεγάλα φύλλα...στοπόχαρτου!...

«Ένα άγαλμα του Λαφονταίν

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η 21η ΚΑΙ 22α ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

Λόγω βλάβης του αριθμητήρος, μέ τόν όποιον κωπονονται οι αριθμοί του 'Εβδομαθιαίου Λαχείου του «Πικυέτου», ή 21η και ή 22α κλήρωσις δεν θα γίνουν. Ες αντίταθμισμα, κατά τήν 23ην και 24ην κλήρωσιν θα διεκνεμηθούν διπλά δώρα.